

Dobosi Bea

A SZAG

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 4.]

2019-12-04 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM

A patikusné hatásszünetet tart, és megigazítja ölében az asztalkendőt. Miközben húsos ujja élvezettel végigsimít a finom damasztan, avatott háziasszonyszeme kiszúr rajta egy foltot. Kár, gondolja a patikusné. Szereti ezt a kávéházat. Itt még tudják, hogyan adják meg a módját. A falakon brüsszeli tükrök, az asztalok márványból készültek, a teát finom metszésű, aranyozott szélű csészében szolgálják fel, és a pincérek tudják, hogyan kell a hölgyeknek udvarolni. Ráadásul sehol máshol nem szervíroznak ilyen fenséges rigójancsit. Ezért aztán némi gondolkodás után úgy dönt, szemet huny az apró hanyagság felett. Inkább megköszörüli torkát, és barátnőire pillant, akik tátott szájjal, kidülledt szemmel várják a folytatást. A patikusné a Lapban közölt történet közepén tart. Egy pillanatig még élvezi felajzott hallgatósága figyelmét, aztán végre-valahára szóra nyitja száját, hang azonban nem jön ki rajta. Mert megérzi a szagot.

jó szimat

A patikusnénak már gyerekkorában is jó orra volt. A megboldogult papa gyakran ugratta, hogy beadja az uraság vadászebei közé, mert ügyesebben szagolja ki a rókat a kotorékban, mint a nemes vérű dakszlik. És talán így is lett volna, ha nem tűnik fel a színen az a jóvágású patikus, aki sima modorával, verátusságával

és generációról generációra öröklődő patikájával nemcsak az ő szívébe lopta be magát, hanem a papáéba is. Pont egy ilyen úriember kell melléd, leányom, mondta a papa, és ezzel a dolog el is dőlt. A patikusné azonban asszonyként is hasznát vette jó szimatának. Ha megromlott a hús a jégszekrényben, patkány dézsmálta a füstölt kolbászt a kamrában, vagy egy megesett cselédlány felkötötte magát a padláson, a patikusné azonnal kiszagolta. És most macskavizelet átható, szúrós szagát érzi.

– És aztán? – kérdi a kántorné. Ahogy mohón előrehajol, az asztal széle belenyomódik dús keblébe, szája sarkában megcsillan egy csepp nyál.

A patikusné azonban rá sem hederít. Éber szeme megtalálja a szag gazdáját: az idegen nő az asztalokat kerülgetve a pulthoz tipeg. A negyvenes éveit tapossa, alacsony termetű, haja szénfekete, szeme két gomb. Egzotikus megjelenése sejteni engedi, hogy délszaki vidékről származik. És macskavizelet összetéveszthetetlen szagát árasztja. A patikusné ezer közül is megismerné. A drága mama annak idején a környék összes macskáját házukhoz édesgette: tejecskében áztatott kenyérbéllel, szalonna hajával és darált hússal tömte őket. A papa minden reggel cirokseprűvel kergette el a dögöket, de hiába. A macskavizelet szaga beette magát a bútorkárpitba, szőnyegekbe, függönyökbe és a mama ruháiba.

A patikusné akárhogy erőlködik, nem tudja levenni szemét az idegen nőről. Pedig még csak az hiányzik, hogy barátnőinek feltűnjön leplezetlen érdeklődése.

– Mit bámulod úgy azt a nőt? – kérdi is a tanítóné. Kettejük közül ő az eszesebb. – Ismered?

– Ismeri a rosseb! Nem is idevalósi – vágja rá a patikusné, és nekidurálja magát a történetmesélésnek, de feszülő hólyagja közbeszól.

Finoman szája két sarkához nyomogatja az asztalkendőőt, elnézést kér, és kacsázó léptekkel megindul az illemhely felé. Amikor már nem láthatják, úgy szaporáz, hogy reng belé terebélyes hátsója. Sietségének oka, hogy évek óta vizelettartási problémák gyötrik. Az ura hiába kotyvasztott különféle eszenciákat, tinktúrákat meg cseppeket az orvoslására, a helyzet mit sem változott. A patikusné attól tart, a végén még a cselédeknek is feltűnik a dolog, és akkor oda a tekintélye.

De most nincs ideje ezen morfondírozni. Elrobog a telefon mellett, belöki az illemhely ajtaját, derekára kapja szoknyáját, és hangosan csurgat. Még szeme is könnybe lábad a megkönnyebbüléstől. Éppen végez, amikor cipősarkak kopogása üti meg fülét. Ki az isten haragja lehet az?

szemérmetlen viselkedés

A kántorné biztos jó alaposan leteremtené a szitokszóért, ha hallaná. Mintha ő olyan makulátlan lenne, horgad fel a patikusnéban a harag. Az az álszent néember

azt hiszi, nem tud a viselt dolgairól. Hogy miket művel a péksegéddel meg a kovács fiával. Pedig nem nagyon akad olyan pletyka a városban, ami nem jut a patikusné fülébe. De ebben a minutában kisebb gondja is nagyobb a kántorné szemérmetlen viselkedésénél. Érzékeny orrát ugyanis újfent megcsapja a macskavizelet szaga. Pár percen belül másodszor.

Amilyen halkán csak tudja, résnyire nyitja az ajtót. Levegőt venni is elfelejt nagy izgalmában, amikor megpillantja az idegen nőt a telefonnál. Fekete gombszeme, akár a riadt őzikéé, körbepásztázza a helyiséget. Vörösre rúzsozott szája szinte súrolja a kagylót, ahogy az idegen szavakat formálja. A patikusné lélegzet-visszafojtva hallgatózik: *gato, experimento, alimentación*. Mi a csudát jelenthetnek ezek? Aztán az idegen nő lerakja a kagylót, idegesen körülnéz, és nagy sebbel-lobbal távozik.

A patikusné a biztonság kedvéért vár egy kicsit, és többször a levegőbe szimatol. Már nem érzi a macskavizelet szagát. Nesztelenül kitárja az ajtót, és görnyedten körülnéz. Sehol senki. Méltóságteljes léptekkel indul vissza asztalukhoz. Ekkor azonban a szatócs kuka fia viharzik be a kávéházba. Hát ez meg mit keres itt? Hiszen lóg a taknya! A patikusné már nyitja a száját, hogy legorombítsa, már emeli a kezét, hogy fültövön vágja, de a fiú kerek szemében olyan rémület ül, hogy az asszony karja megáll a levegőben.

– Beléd meg mi ütött?

– Naccsos asszony, naccsos asszony, gyűjjön gyorsan, nagy baj van a naccsos úrral! – hadarja a fiú kifulladásra.

Előző rész | Inczedy Tamás: Két induló férfi

kép | shutterstock.com